

Arrest

nr. 191 370 van 1 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in haar hoedanigheid als voogd voor
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ghanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 12 juni 1999 te Accra. U behoort tot de Kotokoli etnie en u bent moslim. U groeide op in Accra waar u samen met uw moeder woonde. Uw vader overleed toen u amper vijf jaar was. Uw moeder had nadien een andere partner met wie ze een dochter kreeg – uw jongere halfzus. De vader van uw halfzus behandelde uw moeder echter niet goed en verdween uiteindelijk uit uw leven en dat van uw moeder na de bevalling van uw moeder van uw jongere (half)zus. Een van de redenen waarom hij niet meer opdaagde bij uw moeder was omdat u naar de politie was gestapt nadat hij gewelddadig werd tegenover uw moeder, maar ook naar u toe, toen u probeerde tussen te komen. Jullie hadden het niet breed, maar desondanks kon u school lopen. Uw moeder probeerde wat geld te verdienen door allerlei dingen aan te kopen en vervolgens weer te verkopen op de lokale markt. Op 3 juni 2015 vonden er ten gevolge van hevige regenval ernstige

overstromingen plaats in sommige wijken in Accra. Die dag was u niet thuis, maar bij een schoolvriend. Toen u terug thuis kwam, zag u dat uw straat en uw huis helemaal onder water waren gelopen. Uw moeder en uw jongere zus waren hierbij om het leven gekomen. Zoals de islamitische traditie het voorschrijft werden zij de volgende dag begraven. U kon na het overlijden van uw moeder en zus nergens terecht. U bracht de nacht op straat door. Ook na de begrafenis van uw moeder en zus was er niemand die kon helpen. U belandde op straat en overleefde door te bedelen. Ook naar school kon u niet meer gaan. Drie weken na het overlijden van uw moeder sprak een man u aan op straat. Hij stelde zich voor als Kwame (A.) en vroeg hoe u op straat was beland. Nadien stelde hij u voor om bij hem in te trekken. Hij woonde alleen en u mocht een kamer betrekken in zijn huis. Na een tijd vroeg hij u wat uw mening was over homoseksualiteit waarop u afkeurend reageerde. Op dat moment realiseerde u zich dat Kwame zelf homoseksueel was. U had geen andere plaats waar u terecht kon waardoor u bij Kwame bleef inwonen. Regelmatig kwamen verschillende vrienden van Kwame over de vloer. De andere inwoners van de wijk zagen dit ook en verdachten Kwame van homoseksualiteit. Wanneer u uitging met Kwame, in de wijk, voelde u dat de anderen jullie nakeken. Drie maanden nadat u bij Kwame was ingetrokken, verliet hij het huis waar jullie woonden. U bleef gewoon in huis maar in de loop van de namiddag hoorde u via het radionieuws dat een zekere Kwame (A.) aangevallen was door buurtbewoners en dat hij de aanval niet had overleefd. U raakte in paniek en besloot weg te gaan uit het huis. U was bang dat de buurtbewoners u ook zouden verdenken van homoseksualiteit. Met wat geld dat u van Kwame had gekregen trok u naar het busstation. U nam de bus richting het noorden naar de grens met Burkina Faso. Daar stapte u over om vervolgens naar Niger te gaan. In Niger had u de mogelijkheid om ofwel met een groep naar Libië te gaan, ofwel naar Marokko. U koos de laatste optie. Zo kwam u terecht in Marokko waar u een aantal maanden verbleef. Men vertelde u dat u kon proberen naar Spanje te gaan door over een hek te klimmen maar nadat u gezien had dat de Marokkaanse politie erg hardhandig optrad tegen migranten die dit probeerden, liet u deze mogelijkheid vallen. Wat later sprak een andere man u aan. Hij stelde u voor om u via zee per boot naar Spanje te brengen. Eens op zee bleken er Spaanse agenten aan de Spaanse kust te staan. De man die bij u was sprong in zee en zwom weg. U werd door de Spaanse politie meegenomen en naar een opvangcentrum in een Spaanse stad overgebracht. In dit centrum bleef u een tweetal maanden. U zag dat anderen het centrum na korte tijd weer verlieten om naar andere plaatsen door te reizen. U besloot uiteindelijk ook het centrum te verlaten en naar het busstation te gaan. Dankzij de hulp van een andere persoon kon u uiteindelijk de bus nemen die u naar Brussel bracht. U kwam aan in Brussel op 5 juni 2016. Uiteindelijk vroeg u asiel aan bij de bevoegde Belgische asielinstanties op 9 juni 2016.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS dat u besloot Ghana te verlaten omdat u vreesde aanzien te worden als homoseksueel nadat een andere homoseksuele man, Kwame (A.), bij wie u inwoonde, omgekomen was na een aanval door buurtbewoners op zijn persoon. U vreesde hetzelfde lot te ondergaan en besloot uiteindelijk het land te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, dd. 18 januari 2017, p.8-9). Volgende bemerkingen dienen echter gemaakt te worden bij het door u aangehaalde asielrelaas.

Vooreerst is uw vrees hetzelfde lot te ondergaan als Kwame (A.) in uw land van herkomst louter gebaseerd op veronderstellingen van uw persoon. U verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS dat u na het overlijden van uw moeder en jongere zus nergens terecht kon en uiteindelijk op straat belandde (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Op straat werd u uiteindelijk door een man aangesproken – Kwame (A.) – die u vroeg hoe u op straat was beland. Uiteindelijk stelde deze man u voor bij hem in te trekken wat u ook deed, zo verklaart u tijdens het gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). U zou ongeveer zo'n tweetal maanden bij deze man verbleven hebben. Tijdens uw verblijf bij deze man zou u ontdekt hebben dat Kwame (A.) homoseksueel was. Bij jullie gezamenlijke uitstappen zou u ook de blikken van omstaanders naar jullie toe gevoeld hebben, zo getuigt u verder tijdens het gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Op een dag zou Kwame het huis verlaten hebben terwijl u in het huis van Kwame bleef. In de loop van de dag zou u via de radio vernomen hebben dat een zekere Kwame (A.) aangevallen zou zijn door omstaanders en dat hij bij deze aanval om het leven zou zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U zou meteen besloten hebben het huis te verlaten, vervolgens de bus richting het noorden van het land hebben genomen om uiteindelijk dezelfde dag het te land te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

Gevraagd waarom u halsoverkop besloot het land te verlaten, antwoordt u dat u bang was om ook gedood te worden en dat u daarom besloot het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.13-14). U verklaart dat u vreesde ook aanzien te worden als een homoseksueel omdat u enige tijd in het huis van

Kwame had gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Wanneer u tijdens het gehoor echter gevraagd wordt of u enige persoonlijke problemen heeft gekend met andere buurtbewoners tijdens uw verblijf bij Kwame, antwoordt u dat uzelf nooit enige problemen heeft gekend (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Het enige wat u wel opmerkte was dat u zich bekeken voelde door de andere buurtbewoners tijdens jullie gezamenlijke uitstappen, zo voegt u eraan toe (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd waarom u het gevoel had bekeken te worden door anderen, antwoordt u dat u in het begin dacht dat het was omdat u nieuw was in de wijk, maar dat u nadien zich de vraag stelde, en dat u dacht dat het misschien was omdat Kwame homoseksueel was (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Zelf heeft u bijgevolg nooit problemen gekend met andere buurtbewoners tijdens de periode dat u bij Kwame ingewoond zou hebben. Uw verklaring dat u louter op basis van een radiobericht onmiddellijk besloten zou hebben om het land te ontvluchten omdat u dacht dat u misschien hetzelfde lot zou kunnen ondergaan als Kwame doet de nodige vragen rijzen. Vooreerst is het wat vreemd te noemen dat u niet afgewacht zou hebben of meer pogingen zou hebben ondernomen om te meer te weten te komen over wat er met Kwame (A.) gebeurd zou zijn. Wanneer u immers gevraagd wordt wie de daders waren, en of deze daders opgepakt werden na de beweerde feiten, moet u telkens het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Ten tweede dient vastgesteld worden dat uw besluit om het land te ontvluchten gebaseerd is op loutere veronderstellingen van uw persoon. U geeft aan dat u bang was om hetzelfde lot te ondergaan als Kwame, maar dit is louter een subjectief gevoel gebaseerd op weinig gefundeerde veronderstellingen. U gaf immers zelf aan tijdens het gehoor dat u zelf nooit enige problemen heeft gekend met andere personen tijdens uw verblijf bij Kwame. Bovendien geeft u tijdens het gehoor aan dat u zelf niet homoseksueel bent (zie gehoorverslag CGVS, p.13), terwijl Kwame het volgens uw verklaringen wel was. Gezien uw relatief jonge leeftijd, uw verklaring dat u zelf niet homoseksueel bent, en uw verklaring dat u zelf nooit enige problemen heeft gekend met andere buurtbewoners is het vreemd dat u er meteen van uitging of dat u vreesde ook aangevallen te zullen worden zoals Kwame. Het komt vooral bedenkelijk over dat u meteen zo'n drastische beslissing zou genomen hebben om het land te ontvluchten zonder enige andere opties te hebben overwogen. **De eerste bedenking die kan gemaakt worden betreffende het door u naar voren gebrachte asielrelaas is bijgevolg dat uw vrees louter gestoeld is op basis van veronderstellingen van uw persoon.** Uw veronderstelling dat u eveneens slachtoffer kon worden van een aanval is enkel gebaseerd op uw inschatting dat andere personen in uw wijk misschien konden denken dat u eveneens homoseksueel was omdat u optrok met Kwame. U heeft echter nooit problemen gekend met andere personen in uw wijk, was nooit eerder benaderd door andere personen in uw wijk die dergelijke valse beschuldigingen zouden hebben geuit en u geeft zelf aan niet homoseksueel te zijn zodat uw beweerde onmiddellijke vlucht uit het land niet alleen bedenkelijk overkomt maar ook in het geheel voorbarig. U heeft immers geen enkele poging ondernomen om meer nieuws te verzamelen over het beweerde overlijden van Kwame en heeft op geen enkel moment een poging ondernomen om eventueel bescherming te zoeken bij de Ghanese autoriteiten. Uiteraard dient rekening gehouden te worden met uw relatief jonge leeftijd op het moment van de door u beschreven afgespeelde feiten, maar rekening houdend met deze leeftijd, zou eerder verwacht worden dat u een oplossing zou zoeken in uw onmiddellijke omgeving, zoals bij Ghanese instanties, aangezien u eerder zelf slachtoffer zou zijn geweest door de door u geschetste omstandigheden, eerder dan zo'n drastische beslissing te nemen door op eigen houtje dezelfde dag nog het land te verlaten.

Een tweede bedenking die gemaakt dient te worden in het kader van uw asielrelaas is het feit dat uw verklaringen over Kwame (A.) en over uw beweerde verblijf bij deze man eerder vaag en bijgevolg weinig overtuigend zijn. Zoals gezegd geeft u tijdens het gehoor aan dat u bij deze man ingetrokken zou zijn nadat u op straat zou zijn beland na het beweerde overlijden van uw moeder en uw jongere zus. U verklaart verder dat u zo'n twee à drie maanden bij deze man ingewoond zou hebben omdat u geen andere opties had of zag. Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt om wat meer over deze man te vertellen, verklaart u dat hij tussen de 35 en 40 jaar geweest moet zijn, dat u niet weet welk beroep hij uitoefende, en dat hij u op een bepaald moment naar uw mening vroeg over mannen die met elkaar slapen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Uw verklaringen over Kwame, wie hij was en wat hij deed, zijn bijgevolg erg beperkt te noemen. U verklaart tijdens het gehoor nochtans dat jullie regelmatig uitgingen, dat jullie naar restaurants gingen en dat jullie gingen wandelen (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12). Redelijkerwijze mag dan toch aangenomen worden dat jullie tijdens deze uitstappen gesprekken met elkaar voerden zodat verwacht kan worden dat u wat meer kan vertellen over Kwame (A.). Echter, u weet niet wat voor werk Kwame deed, wie zijn vrienden waren en weet niets over zijn familie (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, komt u niet verder dan te stellen dat hij niet over zichzelf praatte (zie gehoorverslag CGVS, p.13).

U geeft verder aan dat er tijdens uw verblijf bij Kwame veel mannelijke vrienden van hem over de vloer kwamen (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). Wanneer u meer uitleg gevraagd wordt over deze mannen, geeft u aan dat u deze mannen niet kent, en dat ze steeds naar de kamer van Kwame gingen

als hij thuis was, en dat ze dus nooit met u praatten (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of een van die mannen een relatie had met Kwame, geeft u aan dat er meerdere mannen over de vloer kwamen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U geeft aan ook nooit met deze mannen gepraat te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Ondanks een verblijf van twee tot drie maanden bij Kwame weet u bijgevolg erg weinig te vertellen over deze man en zijn beweerde vrienden die vaak over de vloer kwamen. **Uw verklaringen over Kwame, de (homoseksuele) man die u van straat zou hebben gered en bij wie een tijdlang zou hebben ingewoond, alsook over zijn beweerde vrienden zijn bijgevolg erg vaag en weinig overtuigend te noemen.**

Ten derde kunnen ook wat vragen worden gesteld over uw reactie op de beweerde homoseksualiteit van Kwame (A.). U verklaart immers dat u inging op het aanbod van Kwame om bij hem in te trekken omdat u geen andere optie of uitweg zag. U voegt er ook aan toe dat Kwame ervoor zou zorgen dat u terug naar school zou kunnen gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u dat hij u op een dag naar uw mening vroeg over mannen die met elkaar slapen waarop u erg afkeurend zou hebben gereageerd (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaart zelfs dat hij u ook vroeg of u dat ook kon doen waarop u afwijzend en afkeurend geantwoord zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd hoe u reageerde op deze vraag van Kwame, antwoordt u dat u het enkel kon afkeuren, en dat u eerst bang was, en dat u tot de conclusie kwam dat Kwame homoseksueel was, maar uzelf niet (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaart verder dat u homoseksualiteit afkeurde, en dat ook de mensen in de wijk ertegen waren (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of het nooit in u opkwam om het huis van Kwame te verlaten, en op zoek te gaan naar een andere oplossing, antwoordt u dat u nergens naartoe kon gaan en dat Kwame u hielp (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gezien het taboe dat heerst rond homoseksualiteit in Ghana, en gezien het homofobe klimaat in de Ghanese maatschappij, is het vreemd te noemen dat u zich niet meer vragen zou hebben gesteld zodra u wist dat uw gastheer homoseksueel was, en dat u niet naar andere oplossingen voor uw persoonlijke situatie hebben gezocht. Integendeel, u lijkt het relatief snel aanvaard te hebben omdat u geen andere mogelijkheden voor u zelf zag, zo verklaart u tijdens het gehoor. Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt of u geen moeite had met het feit dat Kwame homoseksueel was, antwoordt u telkens dat u geen andere opties had. **Behalve het feit dat u klaarblijkelijk niet al te veel moeite had om te aanvaarden dat u met een homoseksuele man samenleefde, kunnen ook vragen gesteld worden bij uw verklaring hiervoor, met name dat u geen andere opties of mogelijkheden had dan bij Kwame te blijven aangezien u ervoor op straat leefde.** Ook in deze dient uiteraard rekening worden gehouden met uw relatief jonge leeftijd op het moment van het beweerde overlijden van uw moeder en zus, maar de vraag kan wel gesteld worden of u daadwerkelijk geen andere opties had dan bij Kwame te blijven inwonen. U haalt immers zelf tijdens het gehoor aan dat u wel eens gehoord had over opvangtehuizen voor weeskinderen in Accra, maar u voegt eraan toe dat u het nog nooit gezien heeft en dat u niet wist waar deze lagen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Deze uitleg is toch wat vreemd te noemen aangezien u zelf aangeeft dat u wel iets opgevangen had over een opvangtehuis voor weeskinderen maar dat u geen stappen heeft ondernomen om meer te weten te komen over deze opvangtehuizen in Accra zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd. Uit objectieve informatie, waarover het CGVS beschikt, blijken er effectief meerdere opvangtehuizen in Accra gelegen te zijn waar weeskinderen opgevangen worden. Zeker gezien uw beweerde persoonlijke situatie, en rekening houdend met uw eerder negatieve houding ten opzichte van homoseksualiteit, is het vreemd te noemen dat u – zelfs nadat u begreep dat Kwame homoseksueel was – geen enkele poging zou hebben ondernomen om meer te weten te komen over deze opvangtehuizen, of om op zoek te gaan naar een andere oplossing. Immers, er kan redelijkerwijze toch van uitgegaan worden dat u over enig netwerk beschikte aangezien u voor het beweerde overlijden van uw moeder en zus steeds naar school bent gegaan. Zo beweert u onder meer dat u op het moment van de overstromingen in uw wijk, bij een schoolvriend was, en dat andere personen zich bekommerden om de begrafenis van de overleden personen tijdens deze overstromingen waaronder uw moeder en uw zus. Bijgevolg – zelfs rekening houdend met uw leeftijd – kan redelijkerwijze toch verwacht worden dat u in de mogelijkheid moet geweest zijn om dit netwerk rondom u aan te spreken in de zoektocht naar enige hulp voor uzelf. Het feit dat u geen andere uitweg zag dan bij Kwame in te blijven wonen komt met andere woorden niet geheel aannemelijk over.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat uw vrees ten eerste louter gebaseerd is op veronderstellingen van uw persoon en niet gebaseerd is op concrete feiten, dat ten tweede uw verklaringen omtrent Kwame en zijn beweerde vrienden vaag en weinig overtuigend zijn, en dat tot slot ernstige vragen gesteld kunnen worden bij uw beweerde reactie en uw beweerde handelingen nadat u ingetrokken zou zijn bij Kwame en nadat u vernomen zou hebben dat hij homoseksueel zou zijn. U weet bijgevolg niet te overtuigen wat het door u aangehaalde asielaanvraag betreft.

Tijdens het gehoor voor het CGVS legt u uw geboorteakte voor die Kwame voor u in Accra bekomen zou hebben. Wat deze geboorteakte betreft, dient opgemerkt te worden dat dit document 22 januari 2016 als datum van uitgifte vermeldt. Tijdens het gehoor verklaart u echter het land reeds te hebben verlaten op 24 september 2015 (zie gehoorverslag CGVS, p.14) terwijl deze door u voorgelegde akte een latere datum vermeldt. Deze data corresponderen bijgevolg niet bij het door u beschreven asielrelaas aangezien u beweert dat Kwame u dit document gegeven zou hebben en dat u het meegebracht zou hebben vanuit Ghana. Dit doet de nodige vragen rijzen bij dit door u neergelegde document, ofwel bij het door u naar voren gebracht relaas. U legt verder geen andere documenten neer die bovenstaande opmerkingen kunnen wijzigen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de formele en de materiële motiveringsplicht en artikel 3 EVRM.

Verzoeker herhaalt de aangevoerde feiten en stelt dat het niet de meest plausibele oplossing was om Kwame te verlaten en op goed geluk naar opvang te zoeken. Waar hem verweten wordt dat hij geen alternatieven zocht, betoogt verzoeker:

"-verzoeker was als wees, zonder andere familie, op straat beland in Accra zonder enig perspectief; -wanneer hem een oplossing wordt aangeboden in de vorm van onderdak, eten en het perspectief van een opleiding (school) komt verzoeker opnieuw tót rust en negeert hij de reputatie van Kwame (taboe in Ghana);

-wanneer die vervolgens om het leven komt bij een aanval en hij terecht ook vreest voor zijn eigen leven, aangezien hij meer dan twee maanden met die man heeft samengeleefd, kan niet verwacht dat gezocht wordt naar een 'alternatief in de eigen omgeving. Wat is immers nog 'eigen' aan een omgeving waar hij vreest voor zijn leven? Hoe kan verwacht worden dat verzoeker op zoek zou gaan naar een weeshuis. Los van de bedenkelijke reputatie van weeshuizen in Accra, is het aannemelijk dat ook in deze weeshuizen vragen gesteld zullen worden over het verblijf van verzoeker bij Kwame. Hoe kan verwacht worden dat verzoeker nog vertrouwen zou hebben in de Ghanese autoriteiten, die er mede voor gezorgd hebben dat hij zonder enig perspectief op straat is beland?

Redenen genoeg om aan te nemen dat verzoeker inderdaad impulsief de vlucht heeft genomen en onderweg zijn reisroute heeft uitgestippeld.

De reisroute, die overigens niet wordt betwist door verwerende partij, laat besluiten dat verzoeker inderdaad bestemming per bestemming op zoek ging naar de meest duurzame oplossing, zonder voorafgaandelijk te weten waar hij terecht zou komen. Mocht alles op voorhand geregeld zijn, is het niet aannemelijk dat verzoeker gedurende bijna 4 maanden heeft moeten bedelen op straat in Marokko om zijn reis te kunnen verderzetten. Dat hij op een dergelijk kwetsbaar moment in zijn leven zijn 'eigen' omgeving achterlaat is, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, wel degelijk aannemelijk.

Dat verzoeker zélf nooit slachtoffer is geworden van concrete bedreigingen van mensen uit de wijk, doet geen afbreuk aan zijn gegronde vrees voor vervolging en mishandeling. Verwerende partij bevestigt zélf het homofobe klimaat in Ghana, zodat onterecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing dat zijn vrees louter gesteund werd op veronderstellingen: verzoeker heeft meer dan twee maanden samengeleefd met een homoseksuele man die tijdens een aanval (lynchpartij) om het leven is gekomen. Verzoeker is een moedige jongeman, die ondanks de gebeurtenissen die hem zijn overkomen, strijdvaardig blijft. Een toekomst in Ghana is, gelet op zijn gegronde vrees voor mishandeling en vervolging, onmogelijk. Verzoeker draagt het stigma van 'homoseksueel' en vreest terecht voor zijn

leven in Ghana. Verwerende partij schiet tekort in haar motiveringsplicht en er bestaat, gelet op de actuele vrees voor vervolging, een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM.”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Dient in deze vooreerst te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde samenwoning met een zekere Kwame. Verzoeker laat de bestreden beslissing immers geheel ongemoeid waar deze stelt:

“Een tweede bedenking die gemaakt dient te worden in het kader van uw asielrelaas is het feit dat uw verklaringen over Kwame (A.) en over uw beweerde verblijf bij deze man eerder vaag en bijgevolg weinig overtuigend zijn. Zoals gezegd geeft u tijdens het gehoor aan dat u bij deze man ingetrokken zou zijn nadat u op straat zou zijn beland na het beweerde overlijden van uw moeder en uw jongere zus. U verklaart verder dat u zo’n twee à drie maanden bij deze man ingewoond zou hebben omdat u geen andere opties had of zag.

Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt om wat meer over deze man te vertellen, verklaart u dat hij tussen de 35 en 40 jaar geweest moet zijn, dat u niet weet welk beroep hij uitoefende, en dat hij u op een bepaald moment naar uw mening vroeg over mannen die met elkaar slapen (zie gehoorverslag

CGVS, p.11). Uw verklaringen over Kwame, wie hij was en wat hij deed, zijn bijgevolg erg beperkt te noemen. U verklaart tijdens het gehoor nochtans dat jullie regelmatig uitgingen, dat jullie naar restaurants gingen en dat jullie gingen wandelen (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12). Redelijkerwijze mag dan toch aangenomen worden dat jullie tijdens deze uitstappen gesprekken met elkaar voerden zodat verwacht kan worden dat u wat meer kan vertellen over Kwame (A.). Echter, u weet niet wat voor werk Kwame deed, wie zijn vrienden waren en weet niets over zijn familie (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, komt u niet verder dan te stellen dat hij niet over zichzelf praatte (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U geeft verder aan dat er tijdens uw verblijf bij Kwame veel mannelijke vrienden van hem over de vloer kwamen (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). Wanneer u meer uitleg gevraagd wordt over deze mannen, geeft u aan dat u deze mannen niet kent, en dat ze steeds naar de kamer van Kwame gingen als hij thuis was, en dat ze dus nooit met u praatten (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of een van die mannen een relatie had met Kwame, geeft u aan dat er meerdere mannen over de vloer kwamen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U geeft aan ook nooit met deze mannen gepraat te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Ondanks een verblijf van twee tot drie maanden bij Kwame weet u bijgevolg erg weinig te vertellen over deze man en zijn beweerde vrienden die vaak over de vloer kwamen. **Uw verklaringen over Kwame, de (homoseksuele) man die u van straat zou hebben gered en bij wie een tijdlang zou hebben ingewoond, alsook over zijn beweerde vrienden zijn bijgevolg erg vaag en weinig overtuigend te noemen.**"

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd overeind.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

"Tijdens het gehoor voor het CGVS legt u uw geboorteakte voor die Kwame voor u in Accra bekomen zou hebben. Wat deze geboorteakte betreft, dient opgemerkt te worden dat dit document 22 januari 2016 als datum van uitgifte vermeldt. Tijdens het gehoor verklaart u echter het land reeds te hebben verlaten op 24 september 2015 (zie gehoorverslag CGVS, p.14) terwijl deze door u voorgelegde akte een latere datum vermeldt. Deze data corresponderen bijgevolg niet bij het door u beschreven asielrelaas aangezien u beweert dat Kwame u dit document gegeven zou hebben en dat u het meegebracht zou hebben vanuit Ghana. Dit doet de nodige vragen rijzen bij dit door u neergelegde document, ofwel bij het door u naar voren gebracht relaas. U legt verder geen andere documenten neer die bovenstaande opmerkingen kunnen wijzigen."

Verzoeker laat ook deze motieven volledig onverlet. Zij vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien zij niet dienstig worden weerlegd of betwist, blijven zij gehandhaafd.

Ingevolge het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde band met een zekere Kwame. Zelfs indien aan deze vermeende band geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat de vrees die verzoeker aan deze band verbindt van louter hypothetische aard is en niet kan worden aangenomen. Hierover wordt in de bestreden beslissing namelijk met reden gesteld:

"Vooreerst is uw vrees hetzelfde lot te ondergaan als Kwame (A.) in uw land van herkomst louter gebaseerd op veronderstellingen van uw persoon. U verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS dat u na het overlijden van uw moeder en jongere zus nergens terecht kon en uiteindelijk op straat belandde (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Op straat werd u uiteindelijk door een man aangesproken – Kwame (A.) – die u vroeg hoe u op straat was beland. Uiteindelijk stelde deze man u voor bij hem in te trekken wat u ook deed, zo verklaart u tijdens het gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). U zou ongeveer zo'n tweetal maanden bij deze man verbleven hebben. Tijdens uw verblijf bij deze man zou u ontdekt hebben dat Kwame (A.) homoseksueel was. Bij jullie gezamenlijke uitstappen zou u ook de blikken van omstaanders naar jullie toe gevoeld hebben, zo getuigt u verder tijdens het gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Op een dag zou Kwame het huis verlaten hebben terwijl u in het huis van Kwame bleef. In de loop van de dag zou u via de radio vernomen hebben dat een zekere Kwame (A.) aangevallen zou zijn door omstaanders en dat hij bij deze aanval om het leven zou zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U zou meteen besloten hebben het huis te verlaten, vervolgens de bus richting het noorden van het land hebben genomen om uiteindelijk dezelfde dag het te land te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd waarom u halsoverkop besloot het land te verlaten, antwoordt u dat u bang was om ook gedood te worden en dat u daarom besloot het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.13-14).

U verklaart dat u vreesde ook aanzien te worden als een homoseksueel omdat u enige tijd in het huis van Kwame had gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Wanneer u tijdens het gehoor echter gevraagd wordt of u enige persoonlijke problemen heeft gekend met andere buurtbewoners tijdens uw verblijf bij Kwame, antwoordt u dat uzelf nooit enige problemen heeft gekend (zie gehoorverslag CGVS,

p. 12). Het enige wat u wel opmerkte was dat u zich bekeken voelde door de andere buurtbewoners tijdens jullie gezamenlijke uitstappen, zo voegt u eraan toe (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd waarom u het gevoel had bekeken te worden door anderen, antwoordt u dat u in het begin dacht dat het was omdat u nieuw was in de wijk, maar dat u nadien zich de vraag stelde, en dat u dacht dat het misschien was omdat Kwame homoseksueel was (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Zelf heeft u bijgevolg nooit problemen gekend met andere buurtbewoners tijdens de periode dat u bij Kwame ingewoond zou hebben. Uw verklaring dat u louter op basis van een radiobericht onmiddellijk besloten zou hebben om het land te ontvluchten omdat u dacht dat u misschien hetzelfde lot zou kunnen ondergaan als Kwame doet de nodige vragen rijzen. Vooreerst is het wat vreemd te noemen dat u niet afgewacht zou hebben of meer pogingen zou hebben ondernomen om te meer te weten te komen over wat er met Kwame (A.) gebeurd zou zijn. Wanneer u immers gevraagd wordt wie de daders waren, en of deze daders opgepakt werden na de beweerde feiten, moet u telkens het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Ten tweede dient vastgesteld worden dat uw besluit om het land te ontvluchten gebaseerd is op loutere veronderstellingen van uw persoon. U geeft aan dat u bang was om hetzelfde lot te ondergaan als Kwame, maar dit is louter een subjectief gevoel gebaseerd op weinig gefundeerde veronderstellingen. U gaf immers zelf aan tijdens het gehoor dat u zelf nooit enige problemen heeft gekend met andere personen tijdens uw verblijf bij Kwame. Bovendien geeft u tijdens het gehoor aan dat u zelf niet homoseksueel bent (zie gehoorverslag CGVS, p.13), terwijl Kwame het volgens uw verklaringen wel was. Gezien uw relatief jonge leeftijd, uw verklaring dat u zelf niet homoseksueel bent, en uw verklaring dat u zelf nooit enige problemen heeft gekend met andere buurtbewoners is het vreemd dat u er meteen van uitging of dat u vreesde ook aangevallen te zullen worden zoals Kwame. Het komt vooral bedenkelijk over dat u meteen zo'n drastische beslissing zou genomen hebben om het land te ontvluchten zonder enige andere opties te hebben overwogen. **De eerste bedenking die kan gemaakt worden betreffende het door u naar voren gebrachte asielrelaas is bijgevolg dat uw vrees louter gestoeld is op basis van veronderstellingen van uw persoon.** Uw veronderstelling dat u eveneens slachtoffer kon worden van een aanval is enkel gebaseerd op uw inschatting dat andere personen in uw wijk misschien konden denken dat u eveneens homoseksueel was omdat u optrok met Kwame. U heeft echter nooit problemen gekend met andere personen in uw wijk, was nooit eerder benaderd door andere personen in uw wijk die dergelijke valse beschuldigingen zouden hebben geuit en u geeft zelf aan niet homoseksueel te zijn zodat uw beweerde onmiddellijke vlucht uit het land niet alleen bedenkelijk overkomt maar ook in het geheel voorbarig. U heeft immers geen enkele poging ondernomen om meer nieuws te verzamelen over het beweerde overlijden van Kwame en heeft op geen enkel moment een poging ondernomen om eventueel bescherming te zoeken bij de Ghanese autoriteiten. Uiteraard dient rekening gehouden te worden met uw relatief jonge leeftijd op het moment van de door u beschreven afgespeelde feiten, maar rekening houdend met deze leeftijd, zou eerder verwacht worden dat u een oplossing zou zoeken in uw onmiddellijke omgeving, zoals bij Ghanese instanties, aangezien u eerder zelf slachtoffer zou zijn geweest door de door u geschetste omstandigheden, eerder dan zo'n drastische beslissing te nemen door op eigen houtje dezelfde dag nog het land te verlaten."

Verzoeker slaagt er geheel niet in om deze vaststellingen te weerleggen. Dat hij in zijn land van herkomst het stigma van homoseksueel zou dragen, vindt geen steun in zijn voormelde verklaringen of in het administratief dossier. Gezien verzoeker slechts korte tijd bij Kwame woonde, nooit problemen kende ingevolge zijn verblijf bij Kwame, nog jong was ten tijde van de feiten en zelf geen homoseksueel is, kan geenszins worden aangenomen dat hij in zijn regio, laat staan in zijn land, van herkomst beschouwd zou worden als homoseksueel of daardoor heden, meer dan anderhalf jaar na datum, nog problemen zou dreigen te ondervinden. Verzoeker brengt geen concrete en objectieve elementen aan waaruit het getendeel zou kunnen worden afgeleid.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin koestert. Kritiek op de overtollige motieven omtrent verzoekers reactie op de homoseksualiteit van Kwame kan derhalve op zich niet leiden tot een ander oordeel.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS